

Sygn. akt IV KO 3/17

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

w sprawie **B.M.**

skazanego z art. 197 § 3 w zw. z art. 64 § 1 k.k.

po rozważeniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 23 lutego 2017 r.

wniosku skazanego o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 10 grudnia 2015 r., sygn. akt II AKa (...), utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w B. z dnia 15 września 2015 r., sygn. akt III K (...)

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywiste
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 15 września 2015 r. Sąd Okręgowy w B. uznał B.M. za winnego dokonania przestępstwa określonego w art. 197 § 3 pkt 2 k.k. w zw. z § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to skazał go na karę 6 lat pozbawienia wolności; na podstawie art. 62 k.k. określił, że skazany powinien ją odbywać w zakładzie karnym typu zamkniętego dla recydywistów penitencjarnych w systemie terapeutycznym dla skazanych za przestępstwa popełnione w związku z zaburzeniami preferencji seksualnych; orzekł również środek karny zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej oraz środek zabezpieczający przewidziany w art. 93g § 3 k.p.k.

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy, Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 10 grudnia 2015 r., sygn. II AKa (...), wyrok Sądu pierwszej instancji utrzymał w mocy.

Kasacja obrońcy B.M. została oddalona postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2016 r., sygn. IV KK 194/16.

Następnie Sąd Najwyższy rozpoznawał wniosek obrońcy skazanego o wznowienie postępowania prawomocnie zakończonego wskazanymi powyżej wyrokami, który został postanowieniem z 22 września 2016 r., IV KO 1/16, oddalony.

Kolejny wniosek o wznowienie postępowania, tym razem własnoręczny skazanego, został zawarty w piśmie z dnia 22 grudnia 2016 r. Skazany zwrócił w nim uwagę na nowe dowody, uzasadniające – jego zdaniem – wznowienie postępowania, w szczególności przesłuchanie świadków: R.M., D.S., P.M. i D.M., którzy mieli dawać skazanemu alibi, a nadto o pozyskanie nagrania z kamery, pozostającego w dyspozycji Policji, oraz o powołanie nowych biegłych psychiatrów. Wniósł także o wyznaczenie obrońcy z urzędu celem sporządzenia wniosku o wznowienie. Skazany rozwinął argumentację wniosku w pismach z dni 6 i 13 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. należało odmówić przyjęcia wniosku, bez wzywania skazanego do usunięcia jego braków formalnych i bez próby ich usunięcia poprzez wyznaczenie obrońcy z urzędu. Wymieniony na wstępie przepis nakazuje podjęcie takiej decyzji wtedy, gdy z treści wniosku niepochozącego od podmiotu fachowego wynika jego oczywista bezzasadność. W niniejszej sprawie zachodzi właśnie taka sytuacja. Trzeba zauważyć, że wniosek skazanego w znacznej części pokrywa się z treścią poprzedniego wniosku, oddalonego przez Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 22 września 2016 r., IV KO 1/16, w szczególności jeśli chodzi o wskazanie na dowód z zeznań R.M., jako na podstawę wznowienia. Co istotne, także pozostałe wskazane we wniosku osoby, mające zeznać, że skazany nie mógł przebywać w czasie czynu na miejscu jego

popęłnienia, tj. D.S., P.M. i D.M., nie wnoszą do sprawy nowych faktów. Wszak w toku postępowania przed Sądami obu instancji obrona próbowała wykazać za pomocą przesłuchania świadków, że skazany był w czasie czynu w innym miejscu, tj. w domu swoich rodziców, jednak wersja ta została uznana za niewiarygodną w konfrontacji z zeznaniami pokrzywdzonej i innymi dowodami wspierającymi wiarygodność przedstawianej przez nią wersji zdarzenia. Podobnie kwestia zapisu obrazu rzekomo pozostającego w dyspozycji Policji, na którym widoczna ma być osoba skazanego, nie może być wystarczającą podstawą do wznowienia postępowania. Skazany nie podał żadnej informacji uprawdopodobniającej istnienie takiego zapisu, ani pozwalającej ocenić znaczenie takiego zapisu dla kwestii jego sprawstwa. Jeśli zaś chodzi o powołanie nowych biegłych psychiatrów, nie może być podstawą wznowienia postępowania przekonanie skazanego o tym, że poprzednia opinia, uzyskana od biegłych w toku postępowania rozpoznawczego, została wadliwie oceniona przez orzekające Sądy, ani zarzut, jakoby była ona sporządzona wbrew woli skazanego (na marginesie należy skazanemu przypomnieć, że poddanie się badaniom psychiatrycznym jest zgodnie z art. 74 § 2 k.p.k. obowiązkiem oskarżonego).

Mając na uwadze przytoczone okoliczności, w szczególności fakt złożenia przez skazanego wniosku tożsamego z wnioskami złożonymi i ocenionymi wcześniej, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

as